

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg takker fru Birthe Skaarup, og jeg synes sådan set, at det kun bekræfter rigtigheden af mit indlæg. Jeg tror, fru Birthe Skaarups afslutning var, at der er en række forhold, der ikke fungerer optimalt, og det var også det, jeg gjorde lidt ud af i mit ordførerindlæg.

Så sagde hr. Flemming Oppfeldt, at der ikke er kommet ét eneste eksempel. Jeg tror, det er blevet sent på dagen for hr. Oppfeldt, for jeg nævnte f.eks. et eksempel, som vi lige er blevet gjort opmærksom på i Folketingets Socialudvalg: at stort set samtlige sygehuse i Danmark er i færd med at afskedige deres socialrådgivere. Er det ikke en nedskæring? Er der ikke tale om, at nogle mennesker, som er sarte efter en sygdomsperiode og har brug for hjælp, pludselig ikke får den hjælp, når de skal hjem efter et sygehusophold? Det vil typisk være ældre, og nogle af dem vil være senildemente.

Er det ikke en nedskæring? Eller er det set med Venstres øjne et fremskridt, at sygehusene slipper af med deres socialrådgivere? Og hvorfor gør amterne det? Er det, fordi de ikke kan lide socialrådgivere? Nej, det er, fordi de er presset på økonomien, og derfor afskediger de deres socialrådgivere.

Hr. Flemming Oppfeldt sagde, at der ikke var nogen eksempler, men det her var det ene af de eksempler, jeg anvendte.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Kim Sejr som ordfører.

Kl. 21.55

Kim Sejr (RV):

Tal viser, at der er op mod 80.000 demente i Danmark, men i virkeligheden er der mange flere, der er berørt af demens enten privat eller i professionel sammenhæng. Dertil kommer også, at vi taler om en sygdom, hvis udbredelse må forventes at stige i årene fremover som konsekvens af, at den danske befolkning bliver ældre. Det er blevet nævnt, at antallet faktisk kunne fordobles op mod år 2050, altså fra 80.000 til 160.000. Det giver jo noget af en udfordring, og det er i hvert fald en udvikling, som stiller store krav til den måde, vi indretter plejen for vores demente på.

Vi har alle et ansvar for at skabe de nødvendige rammer for de demente og ikke mindst deres pårørende, så de bliver i stand til at fortsætte livet, også selv om diagnosen er demens. Livskvalitet skal være omdrejningspunktet, når vi

vurderer, om den indsats, vi yder, er god nok. Her er den offentlige indsats jo helt afgørende, når de særlige behov for behandling, pleje og omsorg skal imødekommes i de enkelte amter og kommuner både i forhold til de demente selv, men også over for de pårørende, som ofte er dem, der yder omsorg og pleje i det daglige.

Jeg fornemmer en stor velvilje på det her område ligesom på børne- og ungdomspsykiatriområdet, og ligesom andre tror jeg, at det afgørende nøgleord her er den tidlige diagnosticering. I de kommende år vil der blive forbedrede muligheder for at stille diagnosen meget tidligt i et demensforløb, og samtidig bliver de medicinske behandlingsmuligheder forbedret, forhåbentlig kraftigt forbedret, så demenssygdomme kan blive holdt i den tidlige fase eller for visse typer endda blive helt forebygget.

I dag får de fleste demente en plejebolig i den sene fase af en demenssygdom, og måske engang i fremtiden bliver det undtagelsen, og kun når behandlingen har slået fejl eller er påbegyndt for sent.

Så alt i alt siger Det Radikale Venstre ja til en øget tidlig indsats på området, og vi står bag forslaget til vedtagelse.

Line Barfod (EL):

Demente, der er kommet dertil, hvor de har behov for hjælp, har behov for en hjemmehjælp og noget plejepersonale, der kan arbejde *sammen* med den ældre, i stedet for personale, der arbejder *for* den ældre. Det er nemlig afgørende, at man holder sig i gang, at man er med til selv at gøre noget, fordi det kan udskyde, at demensen bliver værre. Det er vigtigt, at man f.eks. kan være med til at lave mad og gøre rent, at man kan sidde med ude i køkkenet og være med til at skrælle kartofler eller andet, klare så meget, som man kan, så man bliver ved med at holde sig i gang.

Derfor er det vigtigt, at der er ansatte nok til at tage sig af pleje og omsorg, og det er vigtigt, at personalet kan organisere arbejdet selv sammen med de ældre, så de kan tage hensyn til de ældres behov og ønsker.

Desværre gik den ældrepakke, som regeringen og Dansk Folkeparti vedtog sidste år, den modsatte vej. Man skaber mere bureaukrati og mindre hjemmehjælp, går mere op i at lave stive regler end at sørge for hjemmehjælp, der kan imødekomme den ældres behov, og de stramme økonomiske rammer for kommunerne fører til yderligere nedskæringer på hjemmehjælpen.